

V jako Věrka

Babi, chtěla bych ti dát slova. Vanu plnou vzkazů. Jsem ale prázdná. Plná rozpaků. Co mám říct? Jak se mám chovat?

Čekám, že přijdu k domu s velikou vrbou a ty budeš mávat z okna, nebo se slunit na lavičce nebo se starat o kytičky. Pamatuji si, jak jsi nám říkala, že nesmíme sahat na lilie, byly tak krásné a tak voněly.

Vždycky jsi nám nabídla čaj, kafe nebo strejdovo milu. A ta výborná kupovaná buchta. Krmení Ády těstovinama. Koukání na fotky. Tvoje ruce, tvůj úsměv, který jsem vídala čím dál méně.

Ptám se sama sebe: *“Je hřích, že jsem za tebou nešla dovnitř?”* Volba snazší cesty. Mohla jsem si představovat, že spíš, že si čteš, že se usmíváš.

Chtěla bych ti dát slova omluvy. Slova přání. Slova objetí. Slova vřelých myšlenek. Slova smíchu, i když mi to nejde. Slova slz, i když nepláču.

Je mi líto, že jsem nebyla víc odvázná. Nebyla u tebe. Nebyla pro tebe. Nebyla víc.

Chtěla bych ti dát slova.

Chtěla bych tě znát líp, vědět, jak jsi vypadala když ti bylo deset. Představuji si.

Jdu lesem a vdechuji jeho vůni. Slyším ptáky zpívat. Slunce prokukuje skrz silné ruce stromů.

V tom přede mnou stojí holčička s dlouhýma nohama, hnědýma čůpkama a šibalským úsměvem.

Chytne mne za ruku a utře mi slzy.

Procházíme spolu lesem a najednou začne odříkávat abecedu.

Usměji se a zašeptám *stop*.

V

Tak co třeba Velešín směje se holčička,

Vašík, který jede s rytíři do boje,

vydra, plavající ve studené řece,

vosk, který stekl z adventních svíček,

vrba, obrovská a zelenající.

Jídlo? Mám to na jazyku, podívej vyplázne dlouhý jazyk.

A OSOBNOST? Nevím.

Ale já jo, babi. Věrka Janečková

Chci ti dát slova.

